

Téměř rok po její smrti byli francouzští právníci konečně připraveni převést její majetek na mě. Už jsem zdědila Antoinettinu kletbu a měla jsem obavy z toho, co mě ještě čeká. Ačkoliv jsem si byla jistá, že Jules chce, abych zůstala, nepožádal mě o to a já ho za to milovala ještě víc.

Když se přiblížila půlnoc, zaujali jsme my debutantky a debutanti svá místa ve Velkém sále Carlton Palace. Jules a já jsme stáli vedle sebe, dotýkali jsme se pažemi a já cítila příjemné mrazení z jeho blízkosti, zatímco kolem nás vyčkávavě stály páry tvořené našimi kolegy.

Je zvykem vítat Beltain květinami, a tak jsme s Julesem vyčarovali kytice červených růží a položili je na oltář k ostatním obětinám. Umístila jsem své květiny vedle kytice zlatých slunečnic od Sebastiana Crenshawa. Poté, co jsem se spříznila s Nightlym a on s Bertramem Downingem, jeho nepřátelství vůči mně ještě zesílilo. Bylo mi jasné, že se naše dřívější přátelství už nikdy neobnoví, a teď, když jsem znala Sebastiana pravou tvář, jsem o to už ani nestála. Zahнала jsem vzpomínky na dobu, kdy byl mým přítelem... a málem i něčím víc.

Hodina duchů se přiblížila a já ucítila, jak mi do dlaně vklouzl hůlčík. Vlákno magie, jež mě spojovalo s Julesem, se napnulo a jeho síla, hloubka našeho spojení a spleť našich magií proplétajících se v jednu mi vyrazily dech. Pustili jsme se do kouzla, které mělo uvázat druhý, poslední uzel spříznění, jenž spojí naše magie a zabrání jejich vyprchání.

Hleděla jsem Julesovi Nightlymu do očí, které jsem při provozování kouzla vnímala jako pohazení. Až se tento druhý uzel

našeho spříznění utáhne, nebude už možné jej rozvázat. Moje magie bude navždy spojena s Julesovou a jeho magie s mou.

Když jsme dospěli k poslednímu kroku v sekvenci, zaváhala jsem. Zvedla jsem hůlčik tak, že její špička zářila a osvětlovala Julesovu tvář.

„Jsi si jistý?“ zeptala jsem se.

Usmál se a mně se rozbušilo srdce. „Jako nikdy ničím v životě,“ odpověděl.

Společně jsme dokončili kouzlo. Když jsme Jules a já pohnuli hůlčiky, utáhli uzel a podívali se na sebe, ucítila jsem, jak se vlákna našeho pouta pohybují a spojují.

V tu chvíli jsem si byla naprosto jistá – námi, naší magií.

Ale vmžiku se vše změnilo. Julesovi se zkřivil obličej v bolestné grimase, zavřel oči a skácel se dopředu. Sotva jsem ho stihla zachytit, opatrně položit na podlahu a zavolat pomoc poté, co opět podlehl kletbě mé magie.